

On tygr, když se totiž probudí..., on mi nedá pokoj. Chce, abych něco dělal, vyváděl. Já pak ani nemůžu dodělat, co už jsem začal. Musím se věnovat tygrovi a hrát jeho hry. Někdy bývá dost neodbytný. Pak vyvádíme oba dva. A to se na mne zlobí jak moje mamka, tak paní učitelka ve škole.

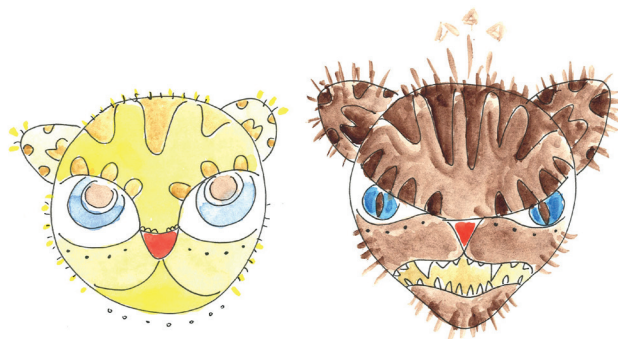
Tygr se někdy rozdivočí a skočí do mne. Pak se dívá mýma očima, běhá po bytě a řve „uáá uáá!“.

Já pak spolu s ním musím také běhat a křičet „uáá uáá!“.

Moc se mi to nelíbí, ale nemohu si pomoci. Maminka je na mne potom nazlobená. Ale já vím, že to udělal tygr. Na zadek však dostanu já. Je to nespravedlivé.

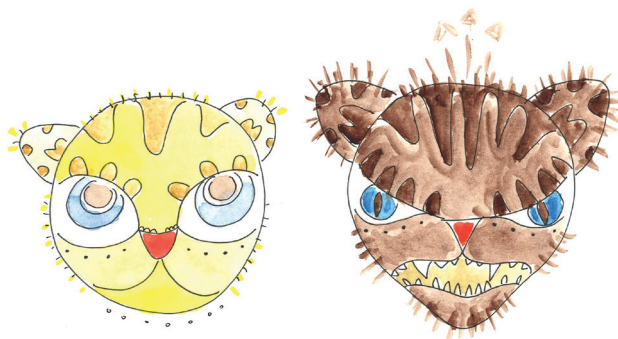

Můj tygr má dvě tváře...

Ve chvílích, kdy je tygr spíš jako malé kotě, je přátelský, hravý, poslušný, mazlivý, klidný, nezlobí (a když, tak jen malinko) a nesnaží se mě pořád rozptylovat. Je snadné ho přesvědčit, aby dělal to, co chci já.

Můj tygr má dvě tváře...

Někdy tygr vyroste, ani nevím jak. Je velký a divoký. Cítí se být mým pánem. To si pak dělá, co chce. Doráží na mne, abych dělal věci jako on. Když si nedám pozor, skočí do mne, kouká mýma očima, běhá po pokoji, řve „uáá uáá!“ a shazuje věci.